

Ça ne casse rien, όπως λένε και οι Παριζιάνοι, ή νέα επθεώρησης «Πρωταουσσιάννα» που παίζεται στο «Κεντρικό». Ο συνεργάτης μας κ. Δόξας στην ανταπόκρισή του απ' το Παρίσι που δημοσιεύουμε στο φύλλο μας αυτό λέγει μερικά πράγματα περί του πώς ανεβάξεται έξω ή επθεώρησης. Ξαφλασσομαί να γράφω σχετικάς προσεχώς και εγώ γιά να εξηγήσω ότι μόνον με φανταστικήν πολυτέλειά και άμετρητες θράιες γυναίκες μπορεί να σταθί αυτό τό είδος, άρκετά χρήσιμο στις μεγάλες πόλεις, όπου ο πυρετός της καθημερινής ζωής κουράζει πολύ τό μοκλό και όπου είναι άληθινό κοινωνικό εθιργάτημα με έναν άποιουδήποτε τρόπον να ξεκουράτης τόν κόσμο και να του θιώτης τήν δραβιν, τό άλλο πρωί, ν' άρχιση πάλι με κέφι να ξανακουράζεται δουλεύοντας.

Μέχρις ενός σημείου, ή «Πρωταουσσιάννα» είναι μία πολύ άμυδρά, βέβαια, προσπάθεια μιμήσεως της ξένης revue à grand spectacle, της θεαματικής δηλ. επθεωρήσεως. Άλλά δέν κατορθώνει τίποτε. Διά να τό επιτύχη θά έχρειάζοντο είκοσι άνθρωποι με ιδέες, έχαιτό τούλάχιστον άφογος (σε θραύστημα και μόνον!) γυναίκες και έξήγητα φαντασμαγορικές σκηνογραφίες. Άν τό άποφασίσουν ποτέ Έλληνες επιχειρηματίαι να βάλουν κάτω γιά ελας αυτές της βουλιές 300.χιλ. χρ. (σχ. στο χαρτί), φέρνοντας απ' έξω και αυτούς τους ανθρώπους με της ιδέες, δέν θά χάσουν τίποτα, να είναι βέβαιοι. Άλλά πάντως ή βόκας της εργασίας των θά ήτο να παίζουν τό ίδιο έργο έκα τό βραδυές κατά σειράν. Τό κανόν είναι θι ή όδός Σοφοκλέους άπερρόφησεν έ από όλα τά στάδια όλου άνοξαιρέτως του άποφασιστικού και ριφοκίνθονου ανθρώπου.

Ξαχωρίζω τήν άθμειοργίαν του κ. Γαλάη εις τό σκετσάριμα ενός ξένου κλ.ό.υ.ν. Πολύ καλά. Τον τιμά. Είναι ό,τι καλλίτερον έχαι κόνη ως τώρα. Ή σκηνή άρως του «Καραγκιόζη» είναι καθ' όλονλληνίαν ήλιθα, και δέν είναι και ή μόνη.

Όπως κόνισσε εις της επθεωρήσεως τών συγγραφέων της «Πρωταουσσιάννας» τό μουσικό άλάτι της είναι έξαιρετικά εστολής.